

ՔԱՐՈՉԽՕՍԱԿԱՆ

Տ. ՇԱՅԵ ՍԱՅՐԱԳՈՒՅՆ ՎԱՐՈՎՊԵՏ ԱՆԱՆՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ
Ս. ԷԶՄԻԱՍՏԻ ՍԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(3 դեկտեմբերի 2017 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Զի այս են կամքն Աստուծոյ՝ սրբութիւն ձեր»

(Ա. Թեա. Դ. 3):

իրելի՛ Հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ,

Քիչ առաջ ձաշոց գրքից ընթերցվեցին աստվածաշնչյան երեք տարբեր հատվածներ: Առաջին հատվածը Եսայու մարգարեությունից է, եւ Լէ. գլուխներից էր, որտեղ նկարագրվում էր, թե ինչպես էր Աստուծոյ թագավորը մեծ զորքով պաշարել Երուսաղեմը, անպատվել Աստծո անունը եւ սպառնում էր ոչնչացնել Տիրոջ տաճարն ու Նրա Հանդեպ Հավատն Իսրայելում: Հուդայի թագավորը՝ Եզեկիան, հուսահատությունից մեջ էր, մոռացել էր Աստծո կամքը, մոռացել նույնիսկ, որ Աստված կարող է օգնել իրեն: Նա մարդիկ ուղարկեց Եսայի մարգարեի մոտ եւ անմիջապես ստացավ վերջինիս պատասխանը. «Գնա՛, որովհետեւ Աստված որոշել է, որ Աստուծոյ թագավորի զորքը ցրվելու է, եւ Երուսաղեմն ազատվելու է պաշարումից» (Հմմտ. Ես. Լէ. 5-7): Երկրորդ ընթերցումը Պողոս առաքյալի՝ Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված Ա. թղթից էր: Այստեղ Պողոս առաքյալը խոսում է քրիստոնյայի կյանքի, կենցաղի մասին, այն մասին, թե ինչպես պետք է քրիստոնյան ապրի հասարակության մեջ, հեռու մնա հոգեւոր ու մարմնական պոռնկությունից: Ղուկասու ավետարանի ԺԳ. գլուխը, որտեղ ավետարանիչը պատմում է, թե ինչպես էին ոմանք փորձում Քրիստոսից ճշտել, թե ո՛րն է Աստծո կամքը Պիղատոս կուսակալի կողմից սպանվածների, նաեւ Նրանց Հանդեպ, ովքեր աշտարակի փլուզման հետեւանքով Սիլովամ քաղաքում

պատահաբար զոհվեցին: Այս երեք դրվագներում էլ առկա են նմանութ-
յուններ՝ բովանդակային, իմաստային... Բայց այսօր կամենում եմ խորհր-
դածել երկու կարեւոր հասկացութիւնների՝ Աստծո կամքի եւ մարդու
սրբութեան շուրջ: Պողոս առաքյալի խոսքը, որով նա գրեթե եզրափա-
կում է Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված Ա. նամակը, հենց այս մասին է:
Առաքյալն ասում է. «Որովհետեւ այս է Աստծո կամքը, որ դուք սուրբ
լինեք» (Ա. Թես. Դ. 3):

Հաճախ մարդիկ Աստծո կամքը պատկերացնում են մշուշոտ, անհաս-
կանալի, խորհրդավոր, մեզանից վեր մի հասկացութիւն, մի բան, որին
դժվար է հաղորդակից լինել եւ իմանալ դրա մասին, ու սա հաճախ հավա-
տացյալ հոգուն կանգնեցնում է դժվարութիւնների առջեւ. մարդ սկսում
է հուսահատվել, քանզի չգիտի Աստծո կամքի մասին, անտեղյակ է, թե
Աստված ինչ է նախապատրաստել իր համար: Այս մտածումի հաջորդ
պահին իսկ նա մոռանում է, որ Աստծո կամքն արդեն տրված է, բավական
է՝ բացի Աստվածաշունչը եւ այնտեղ կարդա Աստծո կամքին հետեւելու
նախապայմանների մասին, բավական է, որ թերթի ու տեսնի՝ ինչպես
ապրեցին եւ հավիտենապես պատմութեան մեջ մնացին բոլոր նրանք, այն
արդարներն ու սրբերը, որոնք կատարեցին Աստծո կամքը: Նրանցից Դա-
վիթ մարգարեն մահվան մահճում արտաբերեց վերջին խոսքերը. «Տերն է
իմ ամբողջ փրկութիւնը եւ իմ ամբողջ կամքը» (Բ. Թագ. ԻԳ. 5):

Աստծո կամքը մեզ համար այն է, որ կատարենք այն բոլոր խոս-
քերը, որոնցով պիտի ապրենք, ինչպես մեզ տվեց, պատգամեց մեր Տեր
Հիսուս Քրիստոս: Հիսուս Քրիստոս չեկավ կատարելու իր կամքը, չե-
կավ կատարելու մարդկանց կամքը, այլ ապրեց ու գործեց Աստծո կամ-
քի համաձայն: Հովհաննու ավետարանում Նա հստակ ասում է. «Ձեկա
կատարելու իմ կամքը, այլ Նրա, Ով ուղարկեց ինձ» (Հովհ. Զ. 38): Եվ
այս կամքը կատարելն ի՞նչ էր... Քրիստոս մեկ վայրկյան իսկ չապրեց
ինքն իր համար, այլ ապրեց մերձավորի, մարդու, աղքատի, սովյալի,
հիվանդի, բոլոր նրանց համար, ովքեր հասարակութեան մեջ անտեսված
էին, հուսահատութեան մեջ էին, ովքեր խնդիրներ ունեին՝ ընտանեկան,
առողջական, նյութական, ամենատարբեր բնույթի: Ահա այս է Աստծո
կամքը, որ մեզ իր կենդանի օրինակով պատգամում է Հիսուս Քրիստոս:
Եվ սրան կարելի է, ըստ էութեան, տալ գործնական քրիստոնեութիւն
անվանումը, որովհետեւ Աստծո կամքը կատարելը ոչ թե խոսք է Նրա
մասին, այլ՝ խոսք Աստծո հետ, գործ է ոչ թե հանուն Աստծո, այլ՝ գործ
Աստծո ստեղծած մարդու համար, միտք է ոչ թե Աստծո եւ Նրա գործերի

մասին, այլ՝ միտք, որ փնտրում եւ խոսում է Աստծո հետ, այլ խոսքով՝ այս քրիստոնեությունը գործնական է: Աստծո կամքը կատարելու պատգամը մեզ տալիս է Աստծո հանդեպ մանկան սիրտ, մերձավորի հանդեպ մոր նման գուրգուրացող սիրտ եւ մեր ես-ի հանդեպ անաչառ դատավորի դեր ստանձնող սիրտ: Հենց այս անաչառ դատավորն է քննում մեր սրբությունը՝ թե որքանով ենք կատարել Աստծո կամքը, որքանով ենք ապրել ու գործել Քրիստոսի օրինակի համաձայն, որ բոլորանվեր, անմնացորդ կերպով երկրի վրա իրագործեց Աստծո կամքը՝ ընդհուպ մինչեւ խաչ եւ մահ՝ հանուն մարդկություն: Սրբությունն այս իմաստով զատվածությունն է: Ամենքս սուրբ ենք այն առումով, որ քրիստոնյա լինելով՝ զատված ենք, սրբված, առանձնացված Աստծո համար: Ելից գրքում Մովսես մարգարեին Աստված պատվիրում է, որ ամեն անդրանիկ, արու պետք է սրբվի, զատվի, առանձնացվի՝ իբրեւ Աստծո համար ընծա (Հմմտ. Ելք ԺԳ. 2): Ամենքս այդ անդրանիկներն ենք. ծնվելով իբրեւ մարդ՝ առանձնացված ենք, այսինքն՝ արարչություն մեջ առանձին տեղ ունենք՝ իբրեւ անձ, եւ մկրտվելով սուրբ ավագանից՝ սրբվում ենք, զատվում, քանզի մեզանից ամեն մեկն իր առանձին, մասնավոր առաքելություն ունի այս երկրի վրա՝ իբրեւ Աստծո կամքը կատարող նրա զավակ:

Ահա այս է Պողոս առաքյալի խոսքերի ամբողջ պատգամը: Աստծո կամքն է, որ ամենքս սուրբ լինենք, նրա կամքն է, որ ամենքս հստակ գիտակցենք մեր առանձին, մասնավոր դերն ու տեղն Աստծո աչքին: Զեղանից յուրաքանչյուրն առանձին մի թանկարժեք մարգարիտ է Աստծո համար, եւ պատկերացրեք, թե ինչքան ցավոտ կլինի, եթե այդ թանկարժեք մարգարիտն ինքը չգիտակցի Աստծո աչքին իր յուրահատկությունը, իր առանձնակի շնորհն ու արժեքը: Ուրեմն, ամենքս մեր մտքում պահենք Պողոս առաքյալի համառոտ, բայց խորը պատգամը. Աստծո կամքն այն է, որ մենք սուրբ լինենք, կատարենք բոլոր այն խոսքերը, որով, ինչպես Հակոբոս առաքյալն է ասում, «Աստված ծնեց մեզ, որպեսզի մենք փրկվենք» (Հմմտ. Հակ. Ա. 18):

Շնորհք Տեառն մերոյ եւ Փրկչին Յիսուսի Զրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ եւ ընդ ամենեւեւանդ. ամէն:

